

Hồi 08

*Oan Gia Đối Đầu: Huyền Thiên Môn
Hoạn Nạn Chung Cảnh Đệ Nhất Bang*

Đ

ến một trấn thành đông người qua lại, thoát đầu Cát Hiểu Phong chưa nhận ra vẻ bề ngoài của bản thân là quá lạc lõng so với mọi người. Đón đầu một người đang đi đến từ phía đối diện, Cát Hiểu Phong hỏi:

- Huynh đài cho hỏi, muốn đến Nhạn Đăng Sơn...

Người nọ hốt hoảng bước lùi qua một bên, sau đó vừa nhăn mặt vừa lủi thật nhanh vào gian hàng chột bắt gặp ngay bên cạnh.

Vốn được giáo huấn từ nhỏ, thái độ của người nọ chỉ làm cho Cát Hiểu Phong bị một thoáng kinh ngạc rồi thôi.

Đi thêm vài bước nữa, Cát Hiểu Phong lại chặn lối một người khác:

- Dám hỏi thúc thúc, Nhạn Đăng Sơn phải đi theo lối nào?

Người này lập tức cau mặt:

- Bọn khất thực bây giờ lại có kiểu ăn xin bố thí lỗ mãng thế sao? Người...

Chỉ nói đến đây người này chột đổi giọng, cũng đổi luôn sắc mặt, từ vẻ khinh khỉnh sang khúm núm:

- Ôi chao, xin đại gia tha cho, tiểu nhân chỉ có chút bạc vụn này, nếu đại gia không chê...

Lấy làm lạ và có phần giận vì nhìn thấy người đó quả nhiên đưa ra một ít bạc vụn vặt, Cát Hiểu Phong thoáng cau mày và tự quay người bước bỏ đi. Trong lòng thì nghĩ:

“Một người thì nhăn mặt tỏ ra kinh tởm, người thứ hai thì tiền hậu bất nhất. Lúc đầu mắng ta là khất thực, sau đổi lại gọi là đại gia, nhưng cuối cùng vẫn có thái độ như bố thí, đưa cho ta một ít bạc vụn. Thế này là thế nào?”.

Hỏi cũng có nghĩa là đáp. Và khi Hiểu Phong tự nhìn lại bản thân cũng cảm thấy kinh tởm cho chính mình.

Y phục đã rách nát, điều này Cát Hiểu Phong đã biết từ lúc đầu. Trước lúc có quyết định vượt qua dãy núi. Nhưng điều làm cho người người ngộ nhận và kinh tởm là do bản thân Hiểu Phong lúc này rất bẩn. Đã thế lại còn lăm lăm trường kiếm trên tay. Họ có thái độ đó còn đỡ, ngộ nhỡ họ cho Hiểu Phong là phường lục lâm thì còn khốn đốn hơn.

Mà cũng phải, Hiểu Phong bẩn vì đã mất hai ngày leo đèo vượt núi chưa kiệt lực là may, làm gì có cơ hội tắm táp hoặc chăm sóc bản thân.

Biết mình và biết người, từ đấy Hiểu Phong không còn chặn đường hỏi han ai nữa. Cho đến khi Hiểu Phong nhìn thấy một gian hàng bày bán nhiều thứ khí giới vừa không mấy người qua lại.

Càng vắng người càng tốt. Hiểu Phong tự trấn an như thế khi quyết định đi vào gian hàng.

Ở đây vắng người thật, chỉ có một vị cô nương rất ra dáng nữ hiệp khách và một vị công tử hào hoa phong nhã là hai khách hàng duy nhất đang lạng lẽ ngắm nhìn hoặc lựa chọn để mua vũ khí tùy thân.

Vị công tử dường như không am tường lắm về võ học. Cát Hiểu Phong thầm đoán như thế vì thấy hắn thay vì ngắm nhìn để chọn thứ khí giới tương đối ngắn, sẽ rất phù hợp với dáng dấp nho nhã của hắn, thì lại sẫm soi ở chỗ chỉ trưng bày những thứ khí giới dài, như trường thương hoặc trường tiễn. Cho thấy hắn chỉ là hạng thế gia vọng tộc, định mua khí giới để khoa trương thế thôi. Trong khi đó, cô nương nữ hiệp khách kia mới đúng là nhân vật võ lâm thứ thật và để phòng thân, nàng đang lựa tìm những thứ binh khí cực ngắn cũng là điều phải lẽ.

Đang thầm nhận định như thế, Cát Hiểu Phong không biết vị chưởng quầy đã đến gần từ lúc nào. Chỉ nghe một câu hỏi đột ngột vang lên:

- Túc hạ định bán, hay cầm cố thanh kiếm túc hạ đang có trên tay?

Quay người lại, Cát Hiểu Phong ngạc nhiên nhìn chưởng quầy:

- Là bán. Nhưng sao lão huynh chưa hỏi đã biết ta có ý định này?

Vị chưởng quầy đã ngoài ngũ tuần nhưng hai mắt vẫn tinh anh linh lợi. Lão xòe tay:

- Đưa ta xem nào. Còn việc kia, cứ nhìn qua vẻ bề ngoài của túc hạ, nào phải chỉ có một mình ta đoán ra túc hạ vì lâm cảnh cơ hàn nên hoặc bán đi thanh kiếm là vật duy nhất có giá trị hoặc tống khứ thật nhanh thanh kiếm là vật vừa đánh cắp? Hai nén.

Hiếu Phong giật mình:

- Bình sinh tại hạ chưa từng đánh cắp bao giờ. Hai nén nghĩa là sao?

Lão cười nhả nhổ:

- Là ta chỉ đoán thế thôi, còn vì sao túc hạ có thanh kiếm, không liên quan đến ta. Hai nén là giá ta trả để mua thanh kiếm kia.

Hiếu Phong cười khổ:

- Liệu hai nén có đủ cho một bữa ăn, một chỗ ngủ qua đêm và một bộ y phục tương đối tươi tắn?

Lão khoát tay:

- Bằng ấy thứ túc hạ vừa kể phải mất chí ít năm nén. Bất quá ta chỉ trả thêm túc hạ một nén nữa mà thôi. Vị chi là ba. Thế nào?

Cô nàng nữ hiệp khách kia đã tiến ra từ lúc nào. Hiếu Phong không hay chỉ nghe nàng đa đột nhiên nói xen vào:

- Nếu đây không phải là vật do đánh cắp mà có, lão trưởng quây theo ta, lão có trả mười nén cũng không hề thiệt. Đừng ép người quá đáng.

Vừa dứt lời, nàng ta vụt búng ngón tay vào thân kiếm.

Thật lạ, tiếng kêu trong phát ra từ cái gỗ ngón tay của nàng ta bỗng làm lão chưởng quây thay đổi thái độ. Lão gật gù:

- Kiếm tốt. Được, mười thì mười.

Hiếu Phong mỉm cười và lắc đầu:

- Tại hạ chỉ cần năm. Lão huynh là người mau mắn, hãy xem năm nén còn lại là chút quà mọn, đền đáp lại chút thông tin tại hạ định hỏi lão huynh.

Vị chưởng quây thản nhiên đáp ứng:

- Hỏi tin thì có nhiều giá. Tin càng khó, càng bí mật thì giá càng cao. Năm nén của túc hạ chỉ sợ không có chỗ dùng!

Hiếu Phong ngơ ngác:

- Hỏi tin cũng phải có phí tổn ư? Lại có một nghề như thế này à?

Lão cười đắc ý:

- Nghề nào cũng vậy, hễ hái ra tiền là có người làm. Thời nay, vì đó cũng là một trong nhiều sinh ý của ta nên kể như túc hạ hỏi đúng người rồi.

Hiểu Phong lộ vẻ băn khoăn:

- Tại hạ định đi đến Nhạn Đẳng Sơn nhưng không rõ phương hướng. Liệu đáp câu này, năm nén...

Một lần nữa cô nàng nữ hiệp khách xen vào:

- Không thể được. Đáp câu này ai ai cũng có thể đáp, nhân huynh hà tất chịu phí hoài năm nén cho lão.

Và nàng ta ngoa ngoắt bảo chưởng quầy:

- Không cần người hỏi nữa. Mười nén của lão đâu? Kiếm lão giữ nhưng ngân lượng thì không trao người sao lạ vậy?

Không hề tỏ ra tức giận vì trước sau hai lần bị nữ hiệp khách phá bình, trái lại lão chưởng quầy vui vẻ trao đủ mười nén bạc cho Hiểu Phong.

Nhìn chỗ bạc trắng ngần, Hiểu Phong cau mặt:

- Sao lại là ngân lượng? Tại hạ cứ ngỡ là kim lượng chứ?

Lão trợn mắt:

- Đồi thuở nào lại có thứ kiếm tầm thường được bán đến mười nén vàng?

Lần thứ ba nữ hiệp khách làm như cố tình phá hỏng sản nghiệp lão

Nàng mỉm cười:

- Nhân huynh đây nói cũng đúng. Vì lúc mặc cả, lão đâu hề nói rõ đó là kim lượng hay ngân lượng. Thôi nào lão chịu khó giao đủ mười nén vàng ra đây. Bằng không, hoặc lão mất mạng hoặc chỉ mất của. Lão chọn đi.

Lão chỉ có một thoáng cau mày rồi thôi, Cát Hiểu Phong nhìn thấy rất rõ và cười thầm khi thản nhiên đưa tay nhận đủ mười nén vàng ròng mà lúc giao ra có lẽ lão chưởng quầy rất xót ruột.

Sau đó Cát Hiểu Phong ung dung tặng nữ hiệp khách đa sự nợ một nụ cười đạt hết sức tao nhã có thể có:

- Đa tạ cô nương đã hết mực vấn kế và giúp ý. Tạm biệt

Đi đến gian hàng tơ lụa, Cát Hiểu Phong không cần quay lại cũng biết thế nào nữ hiệp khách nợ cũng theo chân.

Vì thế, lúc quay trở ra với bộ y phục tinh tươm vừa thay đổi xong ở phía trong gian hàng. Cát Hiểu Phong thật sự ngạc nhiên do không hề nhìn thấy bóng dáng của nữ hiệp khách nợ ở đâu.

Kể cả lúc tìm đến một gian tử lâu để tự thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn chưa từng có. Cát Hiểu Phong cũng không một lần nhìn thấy nàng.

Không tin rằng đã đoán sai ý đồ hoặc mưu đồ của nàng, ngay khi dùng bữa xong. Trước lúc trời tối hẳn, Cát Hiểu Phong lập tức rảo bước khắp trấn thành.

Sau cùng, Cát Hiểu Phong vỡ lẽ và thản nhiên đi vào thuê một gian phòng ở một khách điếm duy nhất có ở tiểu trấn này. Cũng như gian hàng bày bán khí giới cũng là gian hàng bày bán khí giới cũng là gian hàng duy nhất ở đây lấy việc mua bán khí giới làm sinh ý.

Vậy là Cát Hiểu Phong không hề ngạc nhiên khi thấy gian phòng mình thuê tình cờ là phòng đối diện với gian phòng đã được cô nàng nữ hiệp khách thuê trước.

Cửa phòng mở rộng, đĩa đèn lại được khêu sáng, Cát Hiểu Phong dùng chân ngay trước cửa, nhoẻn cười thật tươi trước với nữ hiệp khách:

- Thật trùng hợp, phải không? Tại hạ và cô nương quả là hữu duyên năng tương ngộ.

Dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, dung nhan của nữ hiệp khách tuy không thể bảo là trầm ngư lạc nhạn nhưng dù ai khó tính đến mấy cũng phải thừa nhận đó là hạng mỹ nhân.

Nàng ta tròn mắt thật to, đang lơ bộ đứng và cứ thế đứng nhìn mãi vào Cát Hiểu Phong.

Hoàn toàn hiểu vì sao nàng ta có thái độ này, Hiểu Phong chớp nhẹ hai mắt:

- Tại hạ chưa kịp vấn danh cô nương. Cũng chưa hỏi cô nương về phương hướng để đi đến Nhạn Đăng Sơn. Mong được cô nương hạ cố chỉ giáo.

Nàng ta vụt rùng mình, tỉnh lại và nhè nhẹ trút một hơi thở dài luyến tiếc:

- Thật không ngờ chỉ cần thay đổi y phục, công tử cũng đổi luôn phong thái, vừa tuấn tú vừa uy nghi bất phàm. Tiểu nữ họ Hoàng Phủ, tên Tuyết Hoa. Về câu hỏi còn lại, do tiểu nữ cũng có ý định đến Nhạn Đăng Sơn một chuyến, nếu như công tử không ngại...

Không thể giả vờ lâu hơn, Cát Hiểu Phong chỉnh sắc, vừa đáp vừa bước lùi lại:

- Tại hạ thật không dám phiền Hoàng Phủ cô nương. Nếu cô nương không chỉ điểm thì thôi, tại hạ sẽ...

Hoàng Phủ Tuyết Hoa bối rối, vội đáp thật nhanh:

- Công tử cứ đi theo hướng Tây Nam là sẽ đến Nhạn Đăng Sơn. Tiểu nữ...

Cười nhẹ, Cát Hiểu Phong bảo:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo. Cáo biệt!

Và khi bước vào gian phòng đã thuê, thay vì bật hỏa tạp để thắp đèn lên, Hiểu Phong vẫn cứ để phòng tối, tìm đến góc khuất và lặng lẽ ngồi xuống tọa công dưỡng thần.

Đúng như Hiểu Phong nghi ngờ, hai canh giờ sau đó khắp khách điểm chợt náo loạn.

Cười thầm, Hiểu Phong len lén tiến đến gần cửa sổ. Sau khi ngưng thần nghe ngóng, Hiểu Phong vội hé mở cửa và tung người lao ra như cánh chim đêm, ung dung ly khai khách điểm cho đến lúc này ắt hẳn đang náo loạn nhiều hơn vì không còn Cát Hiểu Phong ở đó.

- Trời sáng bạch, trong lốt một gã xa phu. Cát Hiểu Phong ung dung điều động một cỗ xe rỗng không thẳng tiến theo hướng Tây Nam.

Những thái độ đó của Hiểu Phong chợt biến mất.

Ở phía trước, nơi quan đạo chợt rẽ về hai hướng, bỗng có một nhóm nhân vật võ lâm đứng giăng hàng như sẵn sàng ngăn đường chặn lối bất kỳ ai đi theo lộ trình này.

Tuy thâm lo trong lòng nhưng Cát Hiểu Phong vẫn bắt buộc cho cỗ xe đi tiếp. Vì chỉ cần một thoáng ngập ngừng hoặc bất luận dấu hiệu nào khả nghi, tất nhiên Cát Hiểu Phong đã tự “lạy ông tôi ở bụi này”.

Cỗ xe đã đến khá gần nhưng sáu nhân vật nọ vẫn chưa có biểu hiện nhượng lối. Cát Hiểu Phong xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và cho dừng cỗ xe ở phía bên tả của hàng người đứng ngăn lối.

Chưa kịp lên tiếng, Cát Hiểu Phong nghe nhân vật đứng chót cùng phía bên tả hàng người mở miệng phát thoại:

- Lệnh của đường chủ là chỉ ngăn chặn và dò xét những ai đi về phía Tây Nam. Cỗ xe này lại sắp rẽ về phía Tây Bắc, nhượng lối chứ?

Cát Hiểu Phong trầm thán phục, thông tin của bọn họ quả thật nhanh nhạy và linh hoạt. Vì thế, Cát Hiểu Phong càng thêm nhẹ nhõm khi nghe nhân vật đầu lãnh thuộc nhóm kia bảo:

- Ngoại trừ ngay đêm qua tiểu tử đã bỏ đi trước khi chúng ta có lệnh phát động ngăn chặn. Nhượng lối!

Thiết lệnh như sơn, hai nhân vật đứng phía tả lập tức nép qua một bên.

Nhưng khi Cát Hiểu Phong thúc ngựa cho cỗ xe đi qua, cũng nhân vật đầu lãnh chợt quát:

- Chậm đã! Trong cỗ xe có gì?

Cát Hiểu Phong một lần nữa cho cỗ xe dừng lại:

- Chỉ là cỗ xe không. Vì mọi người thuê đã lưu lại trấn thành, buộc tiểu nhân phải đánh trả cỗ xe về cho chủ nhân.

Có người bước đến và vén rèm xem lướt vào lòng cỗ xe. Người này phẩy tay:

- Người đi được rồi.

Nhưng nhân vật đầu lãnh lại quát:

- Chưa được. Phiền huynh đệ bỏ mũ ra, xem diện mạo như thế nào.

Cát Hiểu Phong chợt dạ:

- Tiểu nhân đang vội, hướng chỉ chỉ là cỗ xe không, đại gia hà tất gây khó khăn cho tiểu nhân.

Bọn kia nghe thế cũng phụ họa:

- Nào có điểm gì đáng nghi, lão Tam sao cứ thích mua việc vào người?

Tên đầu lãnh cười lạt:

- Cho dù gã rõ ràng định cho cỗ xe rẽ về phía Tây Bắc, nhưng bọn người không cảm thấy khả nghi sao? Cách gã thúc ngựa, cho cỗ xe tiến lên hay dừng lại đều thiếu vẻ linh hoạt như bao gã xa phu khác. Bọn người đừng quên lão Tam này cũng từng làm xa phu.

Sự việc kể như bại lộ chỉ vì một tiểu tiết không đáng kể và rủi thay cách cải trang của Hiểu Phong lại đụng phải nhân vật từng là xa phu. Đã lỡ phóng lao đành phải theo lao, Cát Hiểu Phong lập tức ra roi, cho cỗ xe lao thẳng vào bọn họ. Cùng lúc đó Hiểu Phong lại bật tung người dùng khinh thân pháp phóng thật nhanh về nẻo đường bên hữu, chính là phía Tây Nam Hiểu Phong cần đi.

Diễn biến xảy ra bất ngờ, sáu nhân vật nọ mãi lo tránh cỗ xe đang lao thẳng đến nên khi phát hiện thì Hiểu Phong chỉ còn là một bóng mờ đi về phía Tây Nam.

Tuy nhiên, Cát Hiểu Phong dù đang tận lực thi triển kinh công vẫn nghe loáng thoáng ở khoảng không trên cao phía sau bỗng vang lên một chuỗi tiếng gió rít rợn người.

Liếc nhìn lại và hơi ngẩng đầu lên cao, Cát Hiểu Phong thoáng ngỡ ngàng vì thấy có một nhân vật đang xé gió lao thẳng lên không, sau đó nổ bùng một tiếng, tạo thành một búng hỏa quang màu đỏ như bầu trời đột ngột nở hoa.

Tự biết đó là pháo hiệu cấp báo của sáu nhân vật vừa bị qua mặt, Cát Hiểu Phong vừa thất vọng vừa cảm thấy phẫn nộ.

Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng cho, những nhân vật chủ mưu toàn bộ sự việc này hầu như chỉ muốn tuyệt đường Hiểu Phong. Vì nguyên nhân gì chứ?

Do phẫn nộ, Hiểu Phong lập tức tung chiêu động thủ, khi thấy phía trước mặt đột nhiên có người bất ngờ hiện thân:

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết!!

Nhân vật vừa hiện thân, thấy khí thế uy mãnh của Hiểu Phong liền hoảng hốt, vừa nhảy tránh vừa kêu thất thanh:

- Xin đừng ngộ nhận. Tại hạ nào phải đến để ngăn đường chặn lối huynh đài? Ồi... mau dừng tay nào.

Kịp nhận ra đó là vị công tử hào hoa hôm qua đã chạm mặt ở gian bán vũ khí, Cát Hiểu Phong có phần á náy vì thấy đối phương phải may mắn lắm mới không bị chiêu chưởng bất ngờ của Hiểu Phong gây tổn hại.

Hiểu Phong thu hồi cước bộ, cau mặt nhìn đối phương:

- Tại hạ đang vội. Các hạ là địch nhân hay bằng hữu hãy minh bạch ngay. Đừng đợi đến lúc tại hạ thất lễ, có hối tiếc cũng là muộn.

Vị công tử thận trọng nhìn trước nhìn sau:

- Tại hạ thật khó giải thích ngay mọi việc. Và cho dù huynh đài cũng đang là đối tượng truy sát của Huyền Thiên Môn nhưng vị tất có thể bảo chúng ta sẽ là bằng hữu của nhau.

Và thở ra một hơi dài, vị công tử tiếp:

- Nhưng nói thật ngắn gọn là thế này, tại hạ đến lúc này chưa có địch ý với huynh đài.

Hiểu Phong vừa hoang mang vừa nghi ngại:

- Vậy giải thích sao đây hành vi chặn lối như thế này của các hạ?

Đối phương lại nhìn trước nhìn sau:

- Nếu huynh đài chịu tin, xin cùng tại hạ đến gặp một người. Chưa hết đâu, suốt mười dặm đường nếu từ đây huynh đài tiếp tục đi về phía Tây Nam, bọn Huyền Thiên Môn đã và đang lập nhiều chốt chặn. Họ làm thế để đối phó ai, có lẽ huynh đài nên tự hiểu.

Đối phương nói như thế khiến Hiểu Phong nhăn mặt. Khi nghe bảo đi gặp người. Nhờ đó, lúc đối phương nói hết câu với nhữn giải thích rõ hơn. Cát Hiểu Phong giật mình:

- Có thể biết tất cả những điều như các hạ vừa nói, tại hạ không tin các hạ lại có tài thông thiên triệt địa. Nói đi, kỳ thực các hạ là ai và muốn gì ở tại hạ?

Đối phương đã bắt đầu tỏ ra lo lắng:

- Mọi việc sẽ minh bạch hơn nếu huynh đài chấp thuận đi theo tại hạ. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

Hiểu Phong cười nhạt:

- Vậy các hạ có biết càng tỏ ra thần bí chừng nào thì các hạ càng làm cho tại hạ khó tin chừng nấy không? Đành để cho các hạ thất vọng vậy.

Đối phương thở dài:

- Cũng không hề gì, vì tại hạ cũng đã lường trước phản ứng này của huynh đài. Bất quá, khi cần phải hồi bẩm, tại hạ đành bảo bản thân đã tận lực tận tâm, nhưng kết quả thế nào đành trông chờ vào vận số thôi. Cáo từ.

Hiểu Phong động lại:

- Chờ đã. Theo khẩu khí của các hạ thì dường như đang gặp chuyện khó khăn, chỉ biết trông chờ vào số mệnh? Sự thể là thế nào?

Lần đầu tiên Cát Hiểu Phong nhìn thấy đối phương tỏ lộ khí phách chỉ có ở bậc hảo hán đại trượng phu. Vị công tử cười nhạt:

- Nếu huynh đài nghĩ chỉ vì chuyện đó tại hạ có ý cầu cạnh huynh đài thì lầm rồi. Thất lễ vì đã quấy rầy, cáo biệt!

Thán phục khí phách này, Cát Hiểu Phong lập tức bảo:

- Tại hạ không hề có ý đó. Còn về lời mời lúc nãy, được lắm, phiền các hạ dẫn đường cho.

Đối phương có chút ngạc nhiên, nhìn Hiểu Phong:

- Không miễn cưỡng chứ? Nếu là vậy, mời.

Cát Hiểu Phong liền bám theo sau đối phương. Nhờ đó, Hiểu Phong không những phát hiện đối phương là người rất thông thuộc địa hình chốn này mà dường như đối phương còn đưa Hiểu Phong quay lại trấn thành từng lưu ngụ đêm qua, cho dù cả hai đang len lỏi đi theo những lối mòn nẻo tắt.

Lấy làm lạ, Hiểu Phong chờ đến lúc gặp chỗ địa hình thông thoáng, vội tiến lên đi ngang hàng với đối phương:

- Sao phải quay lại chốn thành? Xin đừng quên, tại hạ đang khẩn trương, chỉ muốn đến Nhạn Đăng Sơn càng sớm càng tốt.

Đối phương đưa mắt nhìn ngang quan kẻ đồng hành, ý không hài lòng:

- Chuyển đi Nhạn Đăng Sơn chính huynh đài vô tình tiết lộ khiến Huyền Thiên Môn lưu tâm và lập nhiều cạm bẫy đối phó. Xin hãy bình tâm. Nhân cơ hội này lấy thoái làm tiến. May ra lúc huynh đài khởi trình lại lần thứ hai sẽ không một chút khó khăn.

Cát Hiểu Phong cười nhẹ:

- Các hạ ám chỉ Hoàng Phủ Tuyết Hoa?

Đối phương nhún vai:

- Nếu là nha đầu hôm qua, huynh đài đụng mặt thì là đúng rồi.

Hiểu Phong gật đầu:

- Chính là Hoàng Phủ Tuyết Hoa. Nhưng các hạ đừng nghĩ tại hạ quá ngây ngô, không nhận ra nàng có tình tìm cách tiếp cận.

Đối phương tỏ ý nghi ngờ:

- Huynh đài nhận ra thật sao?

Để đối phương khỏi xem thường. Cát Hiểu Phong đáp:

- Đương nhiên là thật. Vì nàng ta tỏ ra quá lộ liễu, khiến tại hạ dù vô tâm đến mấy cũng nhận ra. Kể cả việc nàng ta chờ sẵn tại hạ ở gian bán kiếm tại hạ cũng biết vì sao.

Đối phương gật gù:

- Huynh đài nói thử xem.

Hiếu Phong phì cười:

- Thì cũng như chuyện nàng ta biết trước và thuê sẵn một phòng ở khách điểm. Tiểu trấn này làm gì có hơn một khách điểm để chọn? Gian hàng bán kiếm cũng chỉ có một. Rồi cũng như lão chưởng quầy ở gian bán kiếm đã đoán, với dáng vẻ quá ư tệ hại của tại hạ, có lẽ chính các hạ cũng để tâm, cũng đoán biết và chỉ cần chờ sẵn ở đó là thế nào tại hạ cũng tự tìm đến. Tạm giải thích như vậy có lẽ không sai chứ?

Đối phương đành thừa nhận:

- Nhưng ý của tại hạ hoàn toàn khác với bọn Huyền Thiên Môn. Nhưng dù sao, người lần đầu xuất đạo như huynh đài mà có nhận định tinh tế như thế kể ra cũng khá. Chẳng bù cho lúc huynh đài gặp ai cũng đón đường để hỏi về phương hướng đi đến Nhạn Đãng Sơn, đến tại hạ dù không muốn cũng phải lưu tâm. Đâu có ai hành sự quá thô thiển như huynh đài? Nhưng đừng nói đó là cách huynh đài dụ cho bọn Huyền Thiên Môn ra mặt nha. Tại hạ không dám tin đâu.

Cát Hiếu Phong lúng túng như miệng ngậm hột thị:

- Biết nói thế nào đây khi tại hạ quả thật chỉ mới lần đầu bôn tẩu giang hồ?

Kể nói qua người nói lại, cả hai thật tâm cởi mở từ lúc nào chẳng hay. Và vị công tử chợt hỏi:

- Nếu không phải là ẩn tình khó nói, tại hạ hỏi thật nha, vì có gì huynh đài được bọn Huyền Thiên Môn quan tâm chăm sóc kỹ vậy? Có thể nói, kể từ lúc huynh đài đặt chân vào tiểu trấn, mọi người cứ bắn loạn hằm lên. Nhất là bọn Huyền Thiên Môn thì khỏi phải nói, tại hạ chưa từng thấy bọn họ lao sư động chúng như thế này bao giờ. Thật là nào nhiệt.

Như thường nói, kẻ quân tử đả nhau bằng chân tình. Đối phương đã cởi mở thì Cát Hiếu Phong cũng không việc vì giữ kẽ. Hiếu Phong lắc đầu:

- Đã nói tại hạ là người đầu tiên xuất đạo, đến danh xưng ba chữ Huyền Thiên Môn tại hạ cũng chưa nghe bao giờ. Vì thế, tại hạ cũng đang tự hỏi, vì sao chúng cứ muốn đặt tại hạ vào tử địa? Vô oán vô thù, hoặc có chẳng là tại hạ chỉ mơ hồ đoán thế thôi. Nên có thể nói, trừ phi ở ngay bản thân tại hạ có chỗ nào cho họ cần. Nhưng là điểm gì thì tại hạ đang hoàn toàn mù tịt.

Đối phương trợn mắt:

- Là người trong cuộc, huynh đài nói như thế thì ai mà tin.

- Ta tin!

Tiếng nói lạ bỗng vang lên Cát Hiểu Phong giật mình, thâm trách quá khinh suất, mãi chuyện, vẫn để người đến gần không hay.

May thay kẻ phát thoại không phải là người hoàn toàn xa lạ. Vị công tử vẫn đi bên cạnh Hiểu Phong bật kêu mừng rỡ:

- Sư huynh quay về rồi ư? Có thêm sư huynh nữa, sư phụ lão nhân gia phen này đỡ phải lo. Sư huynh đã gặp lão nhân gia chưa?

Kẻ mới đến cũng vận trang phục công tử - chỉ thiếu phần nho nhã, vóc dáng thô kệch hơn so với vị công tử ngay bên cạnh Hiểu Phong. Y cau mày khi đáp lời sư đệ:

- Ta cũng định hỏi người đây. Sư phụ hiện đang ẩn ở đâu? Ta vừa quay về đã đến ngay chỗ cũ để tìm, hóa ra mọi người đã bỏ đi.

Gã sư đệ mỉm cười:

- Lão nhân gia lúc này sợ nhất là để lộ hành tung. Đồi lúc đến cả đệ lão nhân gia cũng không thể tiết lộ nữa là. Nhưng lần này thì khác. Sư huynh cứ theo đệ, ắt sẽ gặp lão nhân gia. Chúng ta đi thôi.

Gã lại đi trước dẫn đường. Và thay vì tự báo danh hoặc hỏi Cát Hiểu Phong là ai, gã sư huynh vẫn thản nhiên cùng Hiểu Phong bám theo gã sư đệ.

Họ đã vượt quá trấn thành, ấy là theo quãng đường đã đi Cát Hiểu Phong thâm đoán như thế, và dường như đã thấy ẩn hiện trước mắt là một khu mộ địa.

Suýt chút nữa Hiểu Phong định hỏi, sao lại chọn khu mộ địa, thật không đáng chút nào, làm nơi hội diện. Nhưng Hiểu Phong đã kịp ngậm miệng vì tình cờ thấy xa hơn khu mộ địa một chút lại thấp thoáng ẩn hiện một ngôi trang viện, qua một dãy trúc được trồng thật thẳng hàng.

Gã sư huynh có lẽ cũng nhìn thấy nấn bắt chợt hăng giọng:

- Sư phụ lại đến nương nhờ, làm phiền lão Trần ư?

Gã sư đệ âm ừ:

- Ngộ biến phải tòng quyền, vạn bất đắc dĩ lão nhân gia phá lệ, đâu thể khu khu mãi thành kiến bất di bất dịch của người.

Hiếu kỳ, Cát Hiểu Phong chợt vọt miệng:

- Lão Trần có phải là chủ nhân của Trang viện phía trước? Là nhân vật thế nào khiến lệnh sư có thành kiến, không muốn nương nhờ?

Câu hỏi của Hiếu Phong ngay lập tức chạm phải toàn là những bức tường thành vô hình, không thể nào xuyên thủng. Vì hai sư huynh đệ họ, một người thì tỏ ra bối rối, còn một người thì nhìn Hiếu Phong bằng ánh mắt không chút nào thân thiện.

Tự biết bản thân đã hỏi điều không nên hỏi, Cát Hiếu Phong định phân minh thì gã sư huynh - vừa xạ tia mắt thiếu thiện cảm nhìn Hiếu Phong - chợt nói thêm, như sợ Hiếu Phong không đủ thông minh để đoán hiểu cái nhìn vừa rồi của gã.

- Có thành kiến thế nào và tại sao, những điều này đều là ẩn tình chỉ riêng người của bốn Bang mới biết. Người hỏi để làm gì?

Cát Hiếu Phong giật mình:

- Bốn bang? Không lẽ nhị vị đây là người của...

Gã sư đệ dừng chân và nhất thời quay lại. Gã nhìn sư huynh và phàn nàn:

- Lệnh của lão nhân gia là mọi người đều tạm thời thoái ẩn. Sư huynh nói lộ như thế thật chẳng hay chút nào. Đó là chưa đề cập đến thái độ của sư huynh.

Gã sư huynh cướp lời, trách ngược lại gã sư đệ:

- Thái độ của ta thế nào? Người có tư cách gì phê phán thái độ của ta? Hử?

Gã sư đệ nhún vai, một thái độ nhân nhượng và nhẫn nhục mà Cát Hiếu Phong chỉ cần nhìn qua cũng nhận thấy. Và đúng là như vậy, Hiếu Phong nghe gã sư đệ nói:

- Đệ nào dám phê phán. Duy có điều, huynh đài đây là do để thỉnh mời theo lệnh sư phụ lão nhân gia. Sư huynh có biết là đệ phải khó khăn lắm mới mời được y không? Để chỉ sợ huynh làm y phật ý, sẽ không biết đối đáp thế nào nếu sư phụ cất vấn và hỏi người được mời đâu, vì sao không thấy đến.

Lời nói của gã sư đệ làm cho hai người còn lại giật mình. Nhưng nếu sự giật mình của Hiếu Phong là vì kinh ngạc thì gã sư huynh lại vì phẫn nộ nên mới giật mình. Gã trợn mắt:

- Sao lão nhân gia lại có ý nghĩ này? Vì nếu cần người trợ lực, bốn bang cũng đâu có lý do nào để cần đến hạng người mà chính y cũng vị tất tự lo được cho bản thân y. Trừ phi đây là ý của người và lão nhân gia vì quá cao niên, không còn đủ sáng suốt, nên nhất thời bị người lung lạc, để có quyết định theo ta là quá hồ đồ này.

Cát Hiểu Phong tuy nghe nhưng không hề giận. Trái lại, vì quá hoang mang nên Cát Hiểu Phong cảm thấy cần phải hỏi cho rõ.

- Mong nhị vị hạ cố, cho tại hạ một lời giải thích thật minh bạch xem nào. Tại hạ đã rõ, nhị vị đều là người của Cái Bang, chúng tở Cái Bang đang gặp chuyện rắc rối. Thế nhưng, lệnh sư là ai? Sao lại mời tại hạ? Và để có đủ tư cách mời tại hạ xen vào nội tình quý Bang, phải chăng lệnh sư chính là...

Câu hỏi của Cát Hiểu Phong chợt bị hàng loạt những thanh âm huyền ảo phía trước làm gián đoạn.

Hàng trúc phía trước chợt lung lay mạnh như vừa bị luồng cuồng phong quái dị thổi ào qua. Hiện trạng này làm cho gã sư đệ thất sắc, cuống quýt kêu:

- Nguy rồi, nơi ẩn thân của lão nhân gia sao lại bị tấn công bất ngờ thế này? Lẽ nào trong chúng ta có nội gián tiềm nhập? Chính kẻ đó đã tiết lộ nội tình cho bọn Huyền Thiên Môn biết, nên mới có cơ sự này? Ba chữ Huyền Thiên Môn ngay lập tức gây chấn động mạnh cho Cát Hiểu Phong. Không một chút chần chừ, Cát Hiểu Phong vừa nhìn vừa hối thúc hai sư huynh đệ họ:

- Đã biết là nguy, nhị vị còn chờ gì nữa không mau đến tiếp ứng cho lệnh sư?

Gã sư đệ bưng tỉnh, mắt loé lên tia hy vọng khi nhìn Cát Hiểu Phong:

- Gia sư là ai, chỉ có người mới đủ tư cách tiết lộ cho huynh đài biết. Nhưng ngay lúc này, tình thế xảy ra rõ ràng là có nguy cho gia sư, liệu huynh đài có thuận tình...

Gã sư huynh gay gắt ngắt ngang:

- Ai cho phép người tự ý quyết định mọi việc, nhất là khi chưa hỏi qua chủ ý của lão nhân gia?

Và gã quắc mắt nhìn Hiểu Phong:

- Việc gia sư có mời người hay không, theo ta, tạm thời không cần bàn đến vội. Nhưng do tình thế đang có chiều hướng không thuận lợi, dù gia sư có muốn tiếp kiến người cũng không thể thực hiện ngay lúc này. Xem ra chỉ còn mỗi một cách là người nên quay lại thôi. Và nếu cần, sẽ có người đến thỉnh mời người sau.

Gã sư đệ một lần nữa lại thất sắc:

- Sư huynh...

Không để gã sư đệ nói thêm, tự Cát Hiểu Phong đã xua tay, ngăn gã lại:

- Các hạ yên tâm, tại hạ không hề oán thán gì các hạ, cũng không dám trách cứ lệnh huynh. Gia dĩ, những gì lệnh huynh vừa nói đều đúng cả. Do ...

Đến lượt Cát Hiểu Phong bị gã sư huynh ngắt lời. Gã hừ lạnh:

- Đương nhiên những gì ta nói đều đúng. Tiểu tử ngươi có muốn trách cũng không có chỗ để trách. Hừ!

Lời nói của gã thật khó nghe. Ngay đến sư đệ gã cũng nhăn nhó mặt mày vì không ngờ gã lại có lời lẽ như vậy.

Đó là nguyên do khiến Cát Hiểu Phong bật cười:

- Tuy nhiên, vì bọn Huyền Thiên Môn đã nhiều phen làm cho tại hạ nên thân khốn khổ. Luật đời có vay có trả, và bây giờ khi đã có cơ hội, lẽ nào tại hạ không cho bọn chúng nếm mùi đau khổ một lần gọi là đáp lễ?

Liền sau theo tiếng cười, Cát Hiểu Phong tung người lao đi, để lại sự ngỡ ngác cho hai sư huynh đệ nọ mỗi người ngỡ ngác theo mỗi cách khác nhau. Kể thì mừng người thì tức tối hậm hực. Tuy vậy, họ cũng phải tung người bám theo.

Muốn đến chỗ có hàng trúc thì phải vượt qua khu mộ địa. Và khi Cát Hiểu Phong định vùn vụt lao qua thì từ nhiều chỗ khuất giữa khu mộ địa bỗng luân phiên xuất hiện nhiều nhân vật. Tất cả đều sử dụng những cây gậy trúc, thi triển toàn là Bổng pháp, nhắm vào Cát Hiểu Phong để tấn công.

Điều này giúp cho Cát Hiểu Phong nhận ra họ đều là bang đồ Cái Bang, mặc dù y phục lúc này hoàn toàn lành lặn, không rách rưới như đáng vốn dĩ luôn gắn liền với hai chữ Cái Bang.

Chủ tâm của Hiểu Phong là muốn tìm bọn Huyền Thiên Môn, nên mỗi khi chạm mặt hoặc bị một đệ tử Cái Bang tấn công, Hiểu Phong đều thần tốc dịch người lạng tránh.

Và cho dù Cát Hiểu Phong không tránh thì ở phía sau, vừa cất lực đuổi theo Hiểu Phong, gã sư đệ vừa hốt hoảng kêu to:

- Mọi người để y qua, đừng ai ngăn cản. Y đến là để đối phó bọn Huyền Thiên Môn.

Nhờ đó, cước trình của Hiểu Phong cũng không đến nỗi nào chậm.

Tuy vậy, nếu so với gã sư huynh không hề bị đệ tử Cái Bang nào ngăn chặn, Cát Hiểu Phong vẫn chậm hơn gã một bước.

Vì thế, khi đến chỗ có hàng trúc, gã sư huynh đột ngột quay lại, vừa chặn đường Hiếu Phong vừa tung chiêu động thủ:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Chuyện của bốn Bang, không ai mượn người xen vào. Hoặc người lui, hoặc đừng trách ta sao thất lễ. Đỡ!

Bị tấn công bất ngờ, Cát Hiếu Phong đành hồi bộ và hoang mang:

- Tại hạ chỉ muốn đổi đầu bọn Huyền Thiên Môn, không được sao?

Gã sư huynh cười lạt, lướt thêm đến:

- Muốn thế thì cứ ở ngoài này, chờ chúng thất trận chạy trở ra. Đến lúc đó người có tác oai tác quái thế nào tùy người. Còn muốn vào trong kia, hay hỏi đôi nhục chưởng của ta. Rõ chưa? Đỡ!

Bị ngăn cản một cách phi lý Cát Hiếu Phong định phát tác thì nghe gã sư đệ cũng vừa vắn chờ đến chột hô hoán:

- Địch nhân đang uy hiếp sư phụ, sao Sư huynh không mau vào tiếp ứng, cứ mãi lo gây sự với người? Trừ phi Sư huynh cố tình làm thế, khiến sư phụ càng lâm cảnh thân cô thế cô, sinh mạng khó mong vẹn toàn.

Đang quật chưởng vào Cát Hiếu Phong, gã Sư huynh bị câu nói của sư đệ làm cho khựng lại. Gã quay và quát nạt sư đệ:

- Người không được nói nhảm nhí. Sư phụ đúng là hồ đồ mới thu nhận một kẻ vô tích sự như người, vốn là...

Gã sư đệ hét toáng lên, không để gã sư huynh nói hết lời, đồng thời còn bất ngờ đưa mắt Hiếu Phong cầu khẩn:

- Sư gia đúng là muốn gặp huynh đài. Tuy tình thế xảy ra ngoài ý muốn nhưng tại hạ có thể đoán chắc gia sư vẫn muốn gặp huynh đài dù bất kỳ tình huống nào. Mong huynh đài nể mặt, chịu khó đến với gia sư chỉ một lần này thôi.

Gã sư huynh quát vang:

- Tuyệt Nghi người thật to gan. Thanh danh của bốn Bang vậy là đã bị người làm hoen ố. Ta đành thay mặt sư phụ, dùng quyền huynh trưởng, giết người để thanh lý môn hộ.

Và gã tận lực lao vào gã sư đệ.

Không còn nhẫn nhục hoặc nhân nhượng được nữa, gã sư đệ cũng phát chiêu, quyết cùng sư huynh đổi đầu.

Trước tình cảnh này, dù không hiểu ở Cái Bang đã xảy ra chuyện gì. Khiến bọn họ dù là Sư huynh đệ cũng trở mặt, giao đấu với nhau, nhưng Cát Hiểu Phong vẫn phải giải quyết, nhảy xen vào giữa họ.

- Nhị vị có dừng lại không! Đối phó với địch mới là điều cần yếu ngay trong lúc này. Hành vi của nhị vị thật là xấu hổ. Dừng lại ngay.

Đột nhiên có Hiểu Phong xuất hiện ở giữa, nếu gã sư đệ vì hốt hoảng nên vội khu kinh thì gã Sư huynh lại khoái trá, vô ý nhân thêm chân lực chưởng lực đã phát! Gã còn quát:

- Là người tự ý chuốc họa. Chớ trách ta vô tình. Đỡ!

Cát Hiểu Phong cười dài, dùng sáu phần hỏa hầu, thi triển ngay một ngọn chưởng. Đối kháng lại hành vi đầy địch ý của gã sư huynh:

- Thật thất lễ. Xem đây!

Kinh phong tuôn ra ào ào từ phía Cát Hiểu Phong làm cho vẻ mặt đặc ý của gã sư huynh không còn nữa.

Thay vào đó, gã kịp thời thân tốc đảo bộ. Và nhờ bộ pháp kỳ ảo vừa thi triển, gã sư huynh không những tránh thoát việc cùng Hiểu Phong đối đầu mà còn thừa thời gian lao nhanh vào trong, vượt qua hàng trúc trước cả Hiểu Phong và gã sư đệ.

- Người giỏi lắm, Tuyết Nghi. Để xem lúc gặp sư phụ, người sẽ giải thích thế nào về hành vi tùy tiện của người. Hừ!

Không bỏ lỡ cơ hội, Cát Hiểu Phong cũng vội lao theo.

Nào ngờ, Hiểu Phong nghe gã sư đệ cố tình hạ thấp giọng gọi ngược lại:

- Không phải hướng đó. Huynh dài mau theo tại hạ.

Trang viện tuy không to rộng, nhưng vì lối kiến trúc phức tạp nên Hiểu Phong không nhờ gã Tuyết Nghi đưa đường có lẽ sẽ lạc lối và khó mà đến được nơi cần đến.

Trước dãy hậu viện đang diễn ra một trận giao đấu giữa hai nhân vật có thể nói là kỳ phùng địch thủ.

Cả hai đều có kỹ ngoại lực tuần vớ người vận y phục thương nhân. Người còn lại thì vận y phục rộng thùng thình xem ra không hề lạ với Cát Hiểu Phong.

Điều đó khiến Cát Hiểu Phong tự bật kêu lên thành tiếng:

- Thiên Y Phi Ảo bảo pháp? Lại là Thiên Y Giáo ư?

Tiếng kêu của Hiểu Phong gây kinh động hai nhân vật đang giao đấu.

Lão y nhân y phục rộng vạt ném ánh mắt dò xét cho Hiểu Phong. Nhưng khi lên tiếng thì lão nói với gã Tuyết Nghi:

- Lão phu ngỡ người đã một mình lo đào thoát rồi chứ? Nào ngờ người vẫn quay lại để nạp mạng. Tốt lắm!

Lão thương nhân kia cũng có ánh mắt nhìn tương tự dành cho Cát Hiểu Phong. Để ngay sau đó lão chán ngán nói với gã Tuyết Nghi:

- Người mà người đề xuất với lão ăn mày hôi thối chính là y đó sao? Mà thôi, đã thế thì cứ vào, lão ăn mày không còn kéo dài được bao lâu nữa đâu.

Chỉ phát thoại bấy nhiêu đó là dường như đã quá đủ làm cho cả hai cảm thấy bị phí lực. Do vậy, cả hai lại quay vào nhau, tiếp tục trận chiến chợt bị gián đoạn.

Lão áo rộng cười sảng sặc:

- Nếu biết lão ăn mày đã đến hồi mạt vận, Trần lão nhi người hà tất cứ quyết liệt cùng bốn nhân đối đầu. Hãy nghe cho rõ đây, nghịch ngã giả vong, một mình Trần lão nhi người đừng hoài vọng chuyện xoay chuyển càn khôn.

Lão thương nhân họ Trần cả giận, chợt nạt lớn:

- Phế thuyết. Đại cục võ lâm nào phải chỉ có một mình ta quyết định. Không có lão Trần này, vẫn còn nhiều kỳ sĩ dị nhân trước sau cũng xuất hiện, ngăn chặn mưu đồ độc bá võ lâm của Huyền Thiên Môn bọn người.

- Chớ nhiều lời vô ích. Đỡ!

Phát hiện Cát Hiểu Phong cứ ngây người nhìn lão nhân vận y phục thùng thình, Tuyết Nghi do nôn nóng, vội cau mặt bảo:

- Lão là phó Môn chủ Huyền Thiên Môn xuất thân từ Tái Bắc, không liên quan đến Thiên Y Giáo như huynh đài lầm tưởng. Đừng chần chờ nữa, mau theo tại hạ vào gặp gia sư.

Cục diện xảy ra cứ dồn dập, khiến Cát Hiểu Phong trong nhất thời khó có thể hình dung nhận thức để phân biệt thị phi. Và như người đang trong cơn mơ, Hiểu Phong chỉ biết theo chân gã Tuyết Nghi, không thể nói lên bất kỳ nhận định hoặc là hỏi câu gì.

Và như ở Điền Gia Trang thuở nào, ở một gian phòng trong dãy hậu viện cũng có một bí đạo dẫn đến một mật thất.

Lúc Tuyết Nghi đưa Hiểu Phong đến thì từ trong đó bỗng có một bóng người phóng ngược trở ra.

Tuyết Nghi động tâm, lập tức quát hỏi:

- Kẻ nào? Nếu được phân phụ hầu cận Bang Chủ, sao đột ngột bỏ đi?

Bóng người đó không một lời hồi đáp. Trái lại Cát Hiểu Phong nhìn thấy khá rõ thì câu quát hỏi của Tuyết Nghi càng làm cho bóng nhân ảnh đó lao đi nhanh hơn.

Không dám chậm trễ, Cát Hiểu Phong đảo người, chặn bóng nhân ảnh đó lại:

- Các hạ chưa đáp lời, vội gì đã bỏ đi?

Bóng nhân ảnh nọ không ngờ bị chặn lối, vội tung cao tả thủ, ném ra một vùng sa vụ mang theo mùi hăng hắc kỳ quái.

Hiểu Phong giật mình, lập tức cất tay, quật một kinh tận lực bình sinh vào đối phương. Đồng thời Hiểu Phong cũng quát, để tỉnh Tuyết Nghi:

- Mau bế khí, cảnh giác với độc vụ.

Đâu phải đây là lần đầu tiên Cát Hiểu Phong dùng tận lực bình sinh cho mỗi một chưởng đầu tiên. Vì thế, “bùng” sau một chấn kinh âm âm do gặp phải bóng nhân ảnh nọ bị hất bật ngửa về phía sau như vừa lao cắm vào một vật có lực đàn hồi cực mạnh.

“Hự!”.

Bóng nhân ảnh nọ kêu trước, sau đó mới đến lượt Tuyết Nghi kêu, khi mọi việc đã trở nên muộn màng:

- Chớ vội giết y. Ối...

Không quan tâm đến câu hỏi Tuyết Nghi nói, Cát Hiểu Phong hỏi ngược lại:

- Các hạ nhìn ra y? Trong Cái Bang sao có người dụng độc? Các hạ mau tự kiểm tra kinh mạch toàn thân, hy vọng độc vụ vừa rồi chưa kịp gây nguy hại cho các hạ

Tuyết Nghi cau mày:

- Nơi này không đủ ánh sáng, tại hạ chưa kịp nhìn rõ mặt, thì y đã bị huynh đài hạ thủ rồi. Còn độc ư? Nguy rồi, gia sư có thể đã bị hại?!

Tuyết Nghi hít hơi hít hải vội chạy vào, làm Cát Hiểu Phong vì lây lo sợ cũng chạy theo.

Gian phòng cần tìm đến chỉ có duy nhất hai hình hài bất động, một già thật già và một trẻ thật trẻ. Và cả hai đều có y phục rách rưới như nhau.

Tuyết Nghi thất kinh, nhào người đến chỗ lão nhân gia nằm:

- Sư phụ?!

Cát Hiểu Phong đứng cạnh, vội quật chéo một kinh, đẩy Tuyết Nghi loạng choạng sang một bên.

Hành động của Hiểu Phong làm Tuyết Nghi phẫn nộ. Gã quay qua Hiểu Phong và phát tác:

- Tại sao ngươi động thủ với ta? Đừng nghĩ vì ta cần nên ta sợ ngươi. Đỡ!

Hiểu Phong vội gắt:

- Các hạ có mau bình tâm lại không? Lệnh sư bị hại có thể là do độc. Các hạ chạm vào được sao? Hả??

Tuyết Nghi giật bắn thân mình:

- Độc? Mà sao huynh đài biết gia sư chết cách nào để ngăn, không cho tại hạ chạm vào?

Hiểu Phong bực tức, một lần nữa lại cáu gắt:

- Đừng hồ đồ nữa, có được không? Tại hạ chưa hề nói lệnh sư đã chết. Và cũng chưa bảo đó là cái chết do độc. Tóm lại, cần tắc thì vô ưu, tại hạ không muốn các hạ vì thiếu hiểu biết, thiếu thận trọng, tự gây hại cho bản thân. Rõ chưa?

Thanh âm của gã sư huynh vang lên khá bất ngờ:

- Rõ thì rõ nhưng không phải rõ theo ẩn ý của ngươi.

Sự xuất hiện của sư huynh làm Tuyết Nghi như có thêm chỗ kỳ vọng.

Gã gọi khẩn thiết:

- Sư huynh, chúng ta đến muộn rồi. Sư phụ đã bị gian nhân hạ thủ.

Gã sư huynh xua tay đề quyết:

- Ta tuy mới đến nhưng vẫn biết tiểu tử kia mắng người như thế cũng đúng. Người chưa có dịp xem qua sư phụ, sao người biết sư phụ đã chết? Để ta xem nào.

Hiếu Phong lập tức ngăn lại:

- Nếu các hạ không ngại độc thì cứ tùy tiện.

Gã giật mình:

- Độc ư? Sao người biết?

Tuy hỏi thế nhưng khi Hiếu Phong định đáp thì gã vụt kêu toáng lên:

- Tuyệt Nghi! Hóa ra là người. Người đã thông đồng cùng tiểu tử, dùng độc để thi sư?! Người thật to gan.

Tuyệt Nghi thất sắc:

- Đệ...

Cả Hiếu Phong cũng thất sắc. Tuy nhiên, do không muốn bị người khác đổ tội một cách hàm hồ, Hiếu Phong cười lớn:

- Các hạ bảo, đã nghe những gì tại hạ vừa nói, vậy cơ sao cũng có lời lẽ hồ đồ như lệnh đệ vừa vấp phải? Lệnh sư chết hay chưa, điều này còn chưa minh bạch. Xin đừng vội đề quyết cách bất công.

Và Hiếu Phong lập tức đi đến gần lão nhân nọ.

Gã sư huynh vụt quát:

- Dừng lại. Người có tư cách gì đến gần sư phụ ta?

Hiếu Phong nhún vai:

- Đương nhiên tại hạ có. Không phải là một mà là đến hai nguyên do. Thứ nhất, tại hạ không muốn bản thân bị hàm oan. Thứ hai, ở đây chỉ có một mình tại hạ là không ngại độc. Các hạ dù muốn cũng không thể nào ngăn cản tại hạ.

Gã sư huynh biến sắc:

- Chỉ có kẻ hạ độc mới không ngại độc. Và người đã tự thú nhận điều đó, đúng không?

Hiếu Phong tái mặt, nhưng sau đó thì cười lạt:

- Dường như các hạ có tính thích đổ vạ cho người, bất chấp hắc bạch thị phi? Nếu là như vậy, hừ, chỉ cần lệnh sư còn một chút sinh khí tại hạ quyết tận lực giúp lệnh sư hồi tỉnh. Để xem các hạ còn gì để nói nữa không?

Nói dứt lời, Hiểu Phong cả quyết đi đến tận chỗ lão nhân nọ.

Nhưng một lần nữa gã sư huynh chủ tâm cản lối. Tuy nhiên, đúng lúc gã có thái độ này, Tuyết Nghi lập tức ứng tiếng và nguyện ý ra mặt, khiến Hiểu Phong không cần tỏ thái độ như lần trước cũng bị gã sư huynh ngăn cản. Tuyết Nghi bước đến, đứng đối diện với Sư huynh:

- Mong sư huynh nghĩ lại. Nếu không vì sư phụ thì cũng nên vì uy tín bốn Bang, đừng vội để quyết ai là hung thủ và nhất là tước đi cơ hội cho người bị oan có thể tự biên minh. Huống chi y nói cũng đúng, sư phụ ắt sẽ uổng mạng nếu sư huynh cứ mãi ngăn cản y.

Gã Sư huynh giận dữ:

- Người giỏi đấy, Tuyết Nghi, Sư phụ vẫn còn nằm đó, chưa gì người đã lên mặt, giáo huấn cả ta là sư huynh người ư? Hay người có thái độ này vì người quá thật là đồng mưu cùng tiểu tử, hạ độc thủ với sư phụ?

Tuyết Nghi tái mặt:

- Đệ không cho phép sư huynh vu khống đệ. Bằng cớ nào Sư huynh gán cho đệ tội mưu sát sư phụ lão nhân gia?

Gã Sư huynh cười gằn:

- Đến đây trước là người và tiểu tử. Lúc ta vào cũng chỉ thấy có tiểu tử và người. Bấy nhiêu đó chưa đủ gọi là bằng cớ ư?

Tuyết Nghi càng nghe càng giận, và càng giận hơn chừng nào gã càng cùng Sư huynh tranh biện hăng chừng nấy.

Nhân lúc họ mải tranh biện, Cát Hiểu Phong ngồi ngay ngắn xuống cạnh lão nhân với mục lực tinh tường, một vệt đen chạy dài trên ấn đường của lão nhân làm cho Cát Hiểu Phong thẩm kinh hoảng. Vì đó đúng là hiện tượng bị trúng độc như lần ở Điện Gia Trang Hiểu Phong đã thấy xuất hiện ở gã Bạch Nhật Quang, tạo thành nhiều biểu hiện tương tự như Lãnh Tuyết Khí Hoạt Độc Nhân.

Hiện trạng này khiến Hiểu Phong dù có tấm thân bách độc bất hại cũng phần nào ngần ngại, bởi việc giúp người giải độc là chuyện hoàn toàn xa lạ đối với Hiểu Phong. Huống chi đây là loại độc Ngũ Sắc Độc Trùng Mao và hầu như Hiểu Phong chưa hề nghe ai nói đến cách hóa giải.

Tuy vậy, hai Sư huynh sư đệ Tuyết Nghi vẫn đang tranh biện, việc Hiểu Phong có thoát cảnh bị hàm oan hay không đều tùy thuộc vào lão nhân này. Chỉ cần lão nhân chưa tuyệt khí và Hiểu Phong nhờ may mắn nào đó tình cờ có thể làm cho lão nhân tỉnh lại, thì một lời của lão nhân thôi là Hiểu Phong hoàn toàn thoát trách nhiệm về những gì đã xảy ra cho lão nhân:

- Nhị vị có thể ngưng được rồi. Lệnh sư hãy còn hô hấp, dù yếu nhưng có thể đoan quyết lệnh sư chưa chết.

Tiếng Hiểu Phong hô hoán làm họ ngỡ ngành ngó lại.

Thầy Hiểu Phong ngồi cạnh lão nhân, gã sư huynh vừa nhào đến vừa gầm lên dữ tợn:

- Tiểu tử lùì mau, một lần không được, người định hạ thủ sư phụ ta thêm một lần nữa ư? Mau tránh ra nào.

Chưa từng thấy thái độ nào phi lý như ở gã này, Cát Hiểu Phong động tâm, chọt chọt vào lão nhân và dùng hình hài bất động của lão nhân che chắn trước mặt, Hiểu Phong còn ung dung bảo:

- Khấp người lệnh sư đều có chất độc. Các hạ sẽ tự chuốc họa nếu cố tình ngăn cản, không cho tại hạ giúp lệnh sư hồi tỉnh.

Hành vi của Hiểu Phong làm gã Tuyết Nghi rụng rời tứ chi. Gã kêu:

- Mau đặt gia sư xuống. Huynh đài làm thế còn gì sinh mạng gia sư?

Và gã còn kêu lên bàng hoàng hơn khi thấy sư huynh gã thản nhiên xô một kính vào phương vị Hiểu Phong đang ngồi, cũng là gây nguy hiểm cho bản thân sư phụ gã.

- Không được thế, sư huynh!! Ôi chao... Sư phụ!!

Hiểu Phong cũng chịu, không thể hiểu nổi hành vi của gã sư huynh. Gã xem Hiểu Phong là hung thủ thật và vì biết sư phụ gã trước sau gì cũng chết nên cố tình dùng biện pháp này hy sinh luôn sư phụ gã, miễn sao giết được Hiểu Phong thì kể là đã báo thù cho sư phụ?

Nhưng đó là cách nghĩ của lão, đâu thể áp đặt ý nghĩ đó cho Hiểu Phong là người vừa chưa muốn chết, vừa không muốn bị hàm oan.

Hiểu Phong lập tức kéo lão nhân cho ngồi ngay sát trước mặt và đạt tả thủ vào mệnh môn huyệt lão nhân. Đồng thời Hiểu Phong còn vận lực, một phần thì

trút truyền vào nội thể lão nhân qua tả thủ vừa đưa ra, chín phần còn lại thì dồn vào hữu thủ, hất ra thành kinh ngay khi hữu thủ qua cạnh thân lão nhân.

Kinh và kinh chạm nhau, tạo thành tiếng chấn động vang dội khắp mật thất.

Do kinh lực tác động vào không khí, ép vào cơ thể mỗi người đương diện, với Hiểu Phong và sư huynh, sư đệ Tuyết Nghi thì không sao, vì vẫn còn năng lực kháng chịu. Chứ đối với lão nhân đang sức kiệt lực tàn, đầu thể chịu nổi áp lực này, nên toàn thân lão nhân bị chấn động và chột hộc lên một tiếng, mang theo cả một búng huyết bật thổ ra ngoài miệng.

- Ôc...!!

Nhìn thảm cảnh xảy đến cho sư phụ, gã Tuyết Nghi gào thét thanh:

- Sư phụ...!!

Đến gã sư huynh cũng rúng động, cứ trơ người nhìn tử thần vừa rước sư phụ gã đi.

Không như họ, Hiểu Phong chột giật mình và thu vội tả thủ về, đồng thời nhẹ nhàng đỡ lấy hai bên thân lão nhân, miệng lắp bắp không rõ muốn nói gì:

- A... vãn bối thật là... mong tiền bối lượng thứ... thật đắc tội... đắc tội...

Và điều kỳ diệu bỗng xảy ra, từ miệng lão nhân tuôn ra thành tràng, vừa là tiếng thở phào vừa là tiếng trách cứ:

- A... thổ được một ngụm huyết nghe nhẹ khắp cả người. Nhưng nếu có lần sau, tiểu tử ngươi nhớ đừng trút lực ào ào như thế, phải biết gượng nhẹ chứ?

Tuyết Nghi và gã Sư huynh vượt qua cơn ngỡ ngàng, cùng mừng rỡ quỳ thụp xuống:

- Sư phụ?!

- Tạ ơn trời phạt, sư phụ là đã qua cơn hiểm nghèo.

Một lần nữa Hiểu Phong có thái độ hoàn toàn khác với họ. Nếu lúc nãy họ kinh hoàng trong khi Hiểu Phong chỉ lo lắng vì đã gây tổn hại cho lão nhân, thì lúc này mặc cho họ mừng và lạc quan, Hiểu Phong vụt trầm giọng hỏi lão nhân:

- Bảo nếu còn có lần sau là thế nào? Phải chăng tiền bối vẫn cảm thấy bất ổn? Không biết vãn bối hoàn toàn hồi phục.

Lão nhân từ từ quay lại, nửa mặt thì hướng về Hiểu Phong, nửa còn lại thì hướng về hai kẻ đang quỳ. Lão cười gượng:

- Là người đã nhận ra ta trúng độc? Có biết loại độc gì không?

Hiểu Phong định đáp là Ngũ Sắc Độc Trung Mao nhưng chưa kịp. Lão nhân đã đưa tay ra hiệu cho sư huynh đệ Tuyết Nghi đứng lên:

- Ta sắp vong mạng rồi, hai người biết không? Đừng bao giờ tự gây ra bất hòa như lần vừa rồi nữa. Đứng cả lên đi.

Chỉ có một mình gã sư huynh đứng. Tuyết Nghi vẫn quỳ, miệng kêu lên thê thảm:

- Xin lão nhân gia chớ có nói vậy. Sư phụ quyết không thể chết. Đệ tử không muốn sư phụ chết!

Lão nhân gắt:

- Hoang đường. Dù ta có chết thì đã sao nào? Không lẽ người chỉ biết khóc lóc kêu la? Vậy thì Cái Bang này còn trông mong gì ở người? Đứng lên mau và nghe ta dặn đây.

Hiểu Phong không bỏ lỡ thời cơ, vội nói:

- Không có độc chất nào không có giải dược. Tiền bối nói đi, ai hạ độc tiền bối? Mọi người sẽ mau chóng đi tìm kẻ đó, lấy giải dược về cho tiền bối.

Lão nhân lắc đầu, đầy thất vọng:

- Ta đường đường là Bang chủ Cái Bang, vậy mà đến tận lúc chết vẫn không thể biết kẻ nào có thân thủ cao minh quá, đã hạ độc ta từ lâu. Giờ là lúc chất độc phát tác công phạt, có muốn truy tìm kẻ đó cũng quá muộn.

Gã sư huynh kêu lên:

- Sư phụ chớ lo. Tiểu tử kia không ngại độc, nhất định y có giải dược.

Đến lượt gã bị lão nhân mắng:

- Người không được hồ đồ. Tính đến lúc này thì ta đã bị hạ độc ba năm. Người là đệ nhất truyền nhân của ta không lẽ người không nhận ra thời điểm đó tiểu tử chỉ là một đứa bé. Và đã thế tiểu tử làm gì có cơ hội gần ta để ngấm ngấm hạ độc ta? Ôi chao có đệ tử như hai người, ta thật thất vọng. Người thì lúc nào cũng hồ đồ, Tuyết Nghi tuy đỡ hơn nhưng lại là..., a..., Tuyết Nghi quá yếu đuối. Vậy thì trong hai người liệu ai có thể thay ta đảm nhận trọng trách Bang Chủ Cái Bang, nếu như ta không còn? Bị mắng, gã sư huynh cúi đầu. Nhưng từ khoé mắt của gã bỗng lộ tia nhìn hậm hực khi nghe Tuyết Nghi đột nhiên bảo:

- Người ngồi cạnh bên sư phụ chính là nhân vật đồ nhi từng đề cập. Phải chăng sư phụ muốn gặp y để giao cho y trọng trách này, thay sư phụ đảm nhận cương vị Bang Chủ?

Hiếu Phong thất kinh:

- Các hạ nói nhảm gì thế? Tại hạ nào phải đệ tử của quý Bang, làm Bang Chủ thế nào được?

Lão nhân cũng vội xoa tay. Và sau cái liếc nhìn Hiếu Phong, lão nhân lắc đầu:

- Lúc nghe Tuyết Nghi bẩm báo, ta cứ ngỡ người là người của bốn Bang, đủ đởm lược lộ thân lộ diện cho dù thời gian đây bao nhiêu đệ tử bốn Bang đều được thoái ẩn. Nhưng bây giờ nhìn lại, quả nhiên người không liên quan gì với bốn Bang. Có muốn chọn người, ta cũng không đủ tư cách.

Thoáng thở phào, Cát Hiếu Phong lại hỏi trở lại chính đề:

- Văn bối có may mắn, từng hưởng dụng Vạn Niên Thạch Linh Chi với công năng là giải trừ bách độc, không hiểu...

Lão nhân tiếp tục lắc đầu:

- Mỹ ý của người, ta tâm lĩnh, chỉ tiếc do thời gian trúng độc quá lâu và đã ngấm vào tận xương tuỷ, một khi độc phát là thân vong, sinh mạng ta hỏng hoàn toàn rồi.

Hiếu Phong vẫn nài nỉ:

- Nếu có cách nào san sẻ chút dược lực Vạn Niên Thạch Linh Chi cho tiên bối, chỉ cần tiên bối nói ra văn bối quyết chẳng từ nan.

Lão nhân gượng cười:

- Cách thì có, nhưng chỉ vô ích thôi. Kể như ta không có phúc phần tiếp nhận hảo ý của người.

Nhưng Tuyết Nghi bỗng nói:

- Đồ nhi nhớ rồi. Sư phụ từng nói, người nào được phục dược trân quý, thì máu huyết của người đó có công năng tương tự. Sao sư phụ không để y thử một lần?

Hiếu Phong ra vẻ sẵn sàng:

- Nếu chỉ có thể dùng chút máu huyết...

Lão nhân không ngại ngắt lời Cát Hiểu Phong:

- Người là kẻ có từ tâm, điều đó là tốt. Nhưng nếu lúc nào người cũng sẵn từ tâm như thế, không biết cân phân nặng nhẹ. Ta cho người hay, hậu quả thể nào cũng đều do người tự chuốc lấy. Người không thể cứu được ta, cho dù người có trút hết máu huyết cho ta. Hiệp tâm của người, ta không nhận đâu.

Bỗng từ bên ngoài vọng vào một tiếng kêu hốt hoảng.

- o O o -